

Stopp voldelig forfølgelse av kristne i Afrika

«Ekstremistene omringet oss. Hjemmet mitt ble brent ned. Nå kan jeg ikke ta vare på familien min. Jeg kan ikke gi dem mat. Barna mine går ikke lenger på skole,» forteller pastor Barnabas fra Nigeria. Han og familien måtte flykte etter et terrorangrep.

En gruppe kristne ledere i Mali fikk 24 timer på seg til å konvertere. Om ikke, ble de truet med å bli halshugget eller jaget på flukt.

90 % av alle kristne som blir drept på grunn av sin tro, kommer fra Afrika. Dette er et av de stedene i verden hvor det er farligst å bekjenne en kristen tro.

Konfliktene i Afrika er sammensatt og handler om etnisitet, befolkningsvekst, kriminalitet og fattigdom. Men den faktoren vi ofte overser, er den religiøse ekstremismen.

Fulaninomadenes angrep på kristne landsbyer beskrives ofte som en konflikt mellom gjeterne og bønder. Om beitemarker og jord.

Men: Gjeterne kommer med gjeterstaver og kyr på dagtid. Disse kommer om natten på motorsykler, bevæpnet med automatgevær.

De ekstremistiske gruppene befinner seg fra øst til vest i Afrika sør for Sahara, og de beveger seg stadig lengre sørover. I land som Burkina Faso, Mauritania, Mali, Mosambik, Tanzania, Kongo og Kenya.

I deres ideologi er kristne og andre trosminoriteter mindre verdt og kan jages, drepes eller ranes, i Allahs navn.

De angriper kristne landsbyer, brenner kirker og bortfører prester og pastorer. De bortfører, voldtar og tvangsgifter unge jenter, og tvangsrekrutterer unge gutter til terrorgruppene. De dreper menn og kvinner, barn og eldre, som oftest uten risiko for straff.

Målrettet vold og mangelfull beskyttelsen av Afrikas kristne har ført til en massiv flyktningekrise. Nigeria er et av landene i verden med flest internflyktninger, 3,1 millioner.

I Afrika sør for Sahara er 44 millioner på flukt, en tredobling på 20 år. Hvor mange av disse som er kristne og fordrevet på grunn av tro, er ukjent, men vi vet at det er et betydelig antall.

Mange er internflyktninger i muslimske områder. De får ofte ikke den hjelpen de trenger. Sannsynligheten for at angriperne blir straffet er liten, det gjør at flyktningene sjelden våger å vende hjem.

«Mediene bryr seg ikke, politikerne snakker ikke om det. Ingen snakker om det. Vi forblir i mørket. Hvordan ville du opplevd det om du ble glemt?» spør pastor Barnabas.

Helt glemt er de ikke. De er grunnen til at vi står her idag, med løftede fakler, for å minne hverandre, storsamfunnet og våre myndigheter på forfølgelsen som skjer i Afrika.

Vi som står her, støtter trosfrihet for alle. Den er garantert av FN, men trækkes på og ignoreres over store deler av verden.

Til våre myndigheter og det norske storsamfunnet har vi følgende oppfordring:

Vi må slutte å late som om Afrikas problemer kun handler om politikk og etniske konflikter. Vi må forstå at afrikansk jihadisme også er en del av problemet. Det går særlig ut over Afrikas kristne.

I internasjonale fora må samtalen også dreie seg om hva myndighetene i de ulike landene gjør med jihadismen, og hvordan de velger å beskytte kirkene og de kristne.

Vi må forstå at kirkene er en viktig del av sivilsamfunnet i denne delen av verden, og at vi ved å støtte den også forebygger kollaps av samfunnet.

Til dere som står her, sier vi:

Dersom vi verdsetter vår egen frihet til å tro, vil vi også hegne om andres trosfrihet. Ved å delta i fakketoget viser du solidaritet og kjærlighet til mennesker du ikke har møtt.

Kirken i Afrika gir hjelp til utsatte, og håp og stabilitet til samfunn som er truet av oppløsning og undergang. Vi vil stå sammen med dem og løfte opp deres sak – i norsk offentlighet, overfor våre myndigheter og til Gud.